

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 5.5.2014
COM(2014) 248 final

POROČILO KOMISIJE SVETU IN EVROPSKEMU PARLAMENTU

o izvedljivosti mreže malih bonitetnih agencij

{SWD(2014) 146 final}

POROČILO KOMISIJE SVETU IN EVROPSKEMU PARLAMENTU

o izvedljivosti mreže malih bonitetnih agencij

1. Uvod

Bonitetne agencije imajo pomembno vlogo na današnjih kapitalskih trgih, zlasti glede dostopa do kapitala in dolgoročnega financiranja svetovnega gospodarstva. Ker bonitetna ocena odraža mnenje bonitetne agencije na določen dan o boniteti neke države, podjetja, vrednostnega papirja ali obveznice, predstavlja pomemben podatek za vlagatelje in druge udeležence na trgu in vpliva na njihove strateške odločitve. Vloga, ki so jo imele bonitetne agencije v nedavni finančni krizi, kaže na njihov pomen za globalizirane finančne trge, saj bonitetne ocene vplivajo na trge vrednostnih papirjev na različne načine, vključno na izdajateljev dostop do kapitala, strukturo transakcij ter zmožnost fiduciarjev in drugih, da izvedejo določene naložbe. Njihova vloga je toliko bolj pomembna za dolgoročne naložbe, pri čemer bonitetne agencije vplivajo na način usmerjanja prihrankov v dolgoročne potrebe po naložbah.¹

Več izrazito malih bonitetnih agencij so je pojavilo v Evropi (njihovo število se je še povečalo po uvedbi evropske zakonodaje o bonitetnih agencijah leta 2009²), ki so jasno osredotočene na specifične sektorje (npr. zavarovalništvo), segmente finančnega trga (npr. občinske obveznice) ali geografska območja in se tako odzivajo na posebne potrebe trga.

Uveljavljen regulativni okvir Uredbe o bonitetnih agencijah v EU zahteva, da Evropski organ za vrednostne papirje in trge (ESMA) registrira, dodeli dovoljenja in nadzira te agencije. Zakonodaja jim nalaga tudi stroga pravila glede neodvisnosti kot predpogoj za zagotavljanje bonitetnih storitev. Skladnost s tem regulativnim režimom je zagotavlja kakovost njihovih storitev na trgu in je prispevala k temu, da so se agencije sčasoma razvile v resne tržne udeležence. Kljub dobrim možnostim za rast ti novi subjekti na trgu pogosto ostajajo majhni v smislu obsega in geografske usmerjenosti.

1.1. Cilji poročila

Izboljšanje pogojev za učinkovito konkurenco na koncentriranem trgu za bonitetne agencije in s tem ustvarjanje predpogojev za nastanek in rast novih subjektov na trgu je ključni cilj politike Evropske komisije na tem področju.

¹ Glej tudi zeleno knjigo o dolgoročnem financiranju evropskega gospodarstva, COM(2013) 150 final, http://ec.europa.eu/internal_market/finances/financing-growth/long-term/index_en.htm.

² Uredba (ES) št. 1060/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o bonitetnih agencijah, UL L 302, 17.11.2009, str. 1, v nadaljevanju besedila: Uredba o bonitetnih agencijah.

Ta cilj je prav tako močno prisoten v prizadevanjih na mednarodni ravni (G20, Odbor za finančno stabilnost (FSB) in na ravni Mednarodnega združenja nadzornikov trga vrednostnih papirjev (IOSCO)), da bi se povečala preglednost in okrepila konkurenca na trgu bonitetnih agencij³.

Da bi se dodatno povečala konkurenca, je Evropska komisija predvidela dodatne ukrepe v svojem predlogu za tretjo Uredbo o bonitetnih agencijah, ki je bila pred kratkim sprejeta in začela veljati⁴ (v nadaljevanju besedila: Uredba o bonitetnih agencijah III). V skladu s členom 39b(3) Uredbe o bonitetnih agencijah „Komisija do 31. decembra 2013 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o izvedljivosti mreže malih bonitetnih agencij, da bi se povečala konkurenčnost na trgu. V tem poročilu se oceni finančna in nefinančna pomoč za oblikovanje mreže, pri čemer se upošteva morebitno nasprotje interesov zaradi takšnega javnega financiranja. Komisija lahko na podlagi ugotovitev iz tega poročila in po tehničnem svetovanju organa ESMA ponovno oceni in predlaga spremembo člena 8d⁵ Uredbe o bonitetnih agencijah III.⁶

Splošni cilj vzpostavitve take mreže je okrepiti male bonitetne agencije in tako olajšati njihovo rast, da postanejo bolj konkurenčni subjekti na trgu.

Oddelek 2 Poročila opredeljuje in analizira izvedljivost vseh možnosti politike, prek katerih bi se lahko vzpostavila taka mreža, da se izpolni zgoraj določen cilj. Analiza zajema operativne in finančne vidike te vzpostavitve.

Oddelek 3 podaja nekatere sklepe na podlagi ugotovitev iz Oddelka 2 in predlaga kratkoročne, srednjeročne in dolgoročne ukrepe za doseganje splošnega cilja.

³ Po sporočilu skupine G 20, ki izhaja iz zasedanja 4.–5. novembra 2012 in spodbuja IOSCO, naj nadaljuje z delom „za povečanje preglednosti in konkurence med bonitetnimi agencijami“, je IOSCO aprila 2013 poročal G 20 o „preglednosti in konkurenci med bonitetnimi agencijami“ ter o svojem tekočem delu (dostopno na: http://www.iosco.org/library/briefing_notes/pdf/IOSCOBN01-13.pdf). Poleg tega je IOSCO začel revizijo Kodeksa osnovnih načel ravnanja za bonitetne agencije iz decembra 2004 (dostopno na: <http://www.iosco.org/library/pubdocs/pdf/IOSCOPD180.pdf>), ki se bo predvidoma končala poleti 2014 in bo odražala ta vprašana. Avgusta 2013 je Odbor za finančno stabilnost G 20 predložil poročilo o napredku svojega dela v zvezi z bonitetnimi agencijami, ki zajema tudi delo IOSCO na tem področju.

⁴ Uredba (EU) št. 462/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o spremembi Uredbe (ES) št. 1060/2009 o bonitetnih agencijah (UL L 146, 31.5.2013, str.1).

⁵ Člen 8d Uredbe o bonitetnih agencijah o uporabi več bonitetnih agencij določa, da:

„1. Kadar namerava izdajatelj ali povezana tretja oseba pooblastiti vsaj dve bonitetni agenciji za bonitetno oceno istega vrednostnega papirja ali subjekta, izdajatelj ali povezana tretja oseba razmisli o pooblastitvi za vsaj eno oceno bonitetne agencije, ki nima več kot 10 % skupnega tržnega deleža in za katero izdajatelj ali povezana tretja oseba presodi, da je zmožna oceniti zadevni vrednostni papir ali subjekt, pod pogojem, da je na seznamu ESMA iz odstavka 2 na voljo bonitetna agencija za ocenjevanje vrednostnega papirja ali subjekta. Kadar izdajatelj ali povezana tretja oseba ne pooblasti vsaj ene bonitetne agencije, ki nima več kot 10-odstotnega skupnega tržnega deleža, se to zabeleži.

2. Da se izdajatelju ali povezani tretji osebi olajša presoja iz odstavka 1, ESMA na svojem spletišču vsako leto objavi seznam registriranih bonitetnih agencij in navede njihov skupni tržni delež in vrsto izdanih bonitetnih ocen, kar lahko izdajatelj uporabi kot izhodišče svoje presoje.

3. Za namene tega člena se skupni tržni delež meri s sklicevanjem na letni promet iz dejavnosti bonitetnega ocenjevanja in pomožnih storitev na ravni skupine.“

⁶ Člen 39b(3) Uredbe o bonitetnih agencijah.

1.2. Posvetovanje z zainteresiranimi stranmi

Pri analiziranju izvedljivosti mreže malih bonitetnih agencij je Komisija uvedla obsežen postopek posvetovanja z zainteresiranimi stranmi, da bi analizirala pomisleke malih bonitetnih agencij.

Prvo srečanje na to temo je potekalo januarja 2013 s člani Evropskega združenja bonitetnih agencij (EACRA), tj. združenjem malih bonitetnih agencij, da bi bolje razumeli pripravljenost zainteresiranih strani za vzpostavitev mreže malih bonitetnih agencij. Vprašanje vzpostavitve take mreže je bilo tudi obravnavano na srečanjih s predstavniki posameznih malih bonitetnih agencij.

Poleg tega je Komisija 2. julija 2013 organizirala okroglo mizo z malimi bonitetnimi agencijami, da bi pridobila podrobna stališča o izvedljivosti take mreže. Okrogle mize so se udeležili predstavniki 13 bonitetnih agencij, EACRA ter predstavnika ESMA in Evropskega ekonomsko-socialnega odbora⁷. To je bila priložnost za plodno razpravo z udeleženci o razvoju trga in trendih v zvezi z malimi bonitetnimi agencijami, ki so relevantne za poročilo Komisije. Komisija je pridobila tudi koristne povratne informacije prek pisnih prispevkov pred okroglo mizo in po njej.

Poleg tega je Komisija zaprosila in prejela tehnične nasvete o poročilu ESMA, ki so prispevali dragocene informacije za pripravo tega poročila⁸.

1.3. Opredelitev malih bonitetnih agencij za potrebe tega poročila

V skladu z Uredbo o bonitetnih agencijah to poročilo ocenjuje izvedljivost vzpostavitve mreže „malih bonitetnih agencij“.

Uredba o bonitetnih agencijah v določbah, katerih namen je povečanje konkurence na trgu za male bonitetne agencije (natančneje opisano v nadaljevanju), navaja več pragov glede prometa, števila zaposlenih in tržnega deleža. Vendar pa Uredba ne vsebuje opredelitve „malih bonitetnih agencij“ kot take.

V tem poročilu, ki temelji na analizi trga, zajeti v tehničnih nasvetih ESMA, se 19 od 22 registriranih bonitetnih agencij in 2 certificirani bonitetni agenciji (glej Prilogo za celoten seznam registriranih in certificiranih bonitetnih agencij) šteje za „male bonitetne agencije“. Ta ocena upošteva znatno razliko med velikimi in majhnimi bonitetnimi agencijami glede na naslednje dejavnike: število zaposlenih, področje delovanja (glede na vrsto izdane bonitetne ocene), strukturo skupine in finančni promet.

⁷ Glej zapisnik okrogle mize na: http://ec.europa.eu/internal_market/rating-agencies/docs/130702_minutes_en.pdf.

⁸ Tehnično svetovanje o izvedljivosti mreže malih in srednjih bonitetnih agencij, ESMA, 21. novembra 2013, je na voljo na: http://www.esma.europa.eu/system/files/2013-1703_technical_advice_on_the_feasibility_of_a_network_of_small_and_medium-sized_cras_0.pdf.

2. Izvedljivost mreže malih bonitetnih agencij

V oceni učinka, ki je priložena Uredbi o bonitetnih agencijah III, je bila opravljena začetna analiza učinka, ki bi ga lahko imela vzpostavitev mreže malih bonitetnih agencij na konkurenco med bonitetnimi agencijami. Na podlagi posvetovanja z zainteresiranimi stranmi je bilo ugotovljeno, da obstaja zmerna podpora za vzpostavitev take mreže. Na podlagi tega dela je Evropska komisija v okviru priprave tega poročila dodatno ocenila dodano vrednost vzpostavitve take mreže ter različne možnosti za vrsto mreže, ki bi najbolje služila svojemu namenu in bila izvedljiva.

Ob upoštevanju zgoraj navedenega sta predvideni dve vrsti mreže, in sicer glede na obseg in naravo predlaganega sodelovanja. Prednosti in slabosti obeh vrst so predstavljene spodaj, skupaj z zamislimi o logističnem vidiku izvedbe mreže.

2.1. Integrirana mreža

Integrirana mreža bi imela širše področje delovanja in poglobljeno raven sodelovanja. Komisija je ocenila, tudi na podlagi prispevkov predstavnikov malih bonitetnih agencij, nekatera področja, ki bi jih bilo mogoče zajeti.

Ta ocena je zato opredelila naslednja področja, kjer bi integrirana mreža morda lahko pomenila dodano vrednost: razvoj skupne podatkovne platforme osnovnih informacij za oblikovanje bonitetnih ocen, oblikovanje in uporaba skupnih metodologij, izmenjava strokovnega znanja in najboljših praks na najrazličnejših področjih, kot so notranji nadzor, izobraževanje vlagateljev, komunikacija, metodologije in skladnost z zakonodajo.

Vendar so bile povratne informacije malih bonitetnih agencij glede vzpostavitve take mreže neenotne. Na okrogli mizi, ki jo je organizirala Komisija, se je le manjšina udeležencev zavzela za integrirano mrežo, opisano zgoraj in na začetku predloženo v razpravo s strani Komisije.

Analiza možnosti integrirane mreže je prav tako pokazala, da obstajajo nekatere ovire za vzpostavitev mreže malih bonitetnih agencij za poglobljeno sodelovanje. Prvič, te agencije imajo pogosto zelo različne poslovne modele in cilje, zato je težko povezati tako veliko število subjektov pod isto streho. Poleg tega delujejo v različnih tržnih nišah ter uporabljajo različne metodologije in strategije glede na geografski obseg. Zato bi bilo težko vzpostaviti mrežo, ki bi ustrezala njihovim potrebam. Male bonitetne agencije, ki delujejo v konkurenčnem okolju, menijo tudi, da je težko sodelovati v mreži s konkurenti, ki imajo isto geografsko in/ali nišno tržno usmerjenost. Zato so zainteresirane strani poudarile, da se bodo mreže (vključno z mrežami z omejenim številom malih bonitetnih agencij) pojavile zaradi tržnih sil, ne da bi jih uradno ustanovila Evropska komisija.

Poleg tega bi vzpostavitev take integrirane mreže na tej stopnji lahko pomenila večjo naložbo brez zagotovila donosa. Jasna in ekonomsko upravičena utemeljitev mreže bonitetnih agencij, ki bi delovala kot ločen subjekt na trgu, na tej stopnji ne obstaja. Ta postopek bi se lahko olajšal z

uvedbo posebne ureditve za mreže, ki bi omogočala udeležencem, da se registrirajo pri ESMA kot bonitetne agencije pod novo blagovno znamko mreže, pri tem pa ohranijo svoje posamezne blagovne znamke. Sedanji regulativni režim dovoljuje vzpostavitev mrež, vendar le pod isto blagovno znamko. Takšen poseben režim bi lahko olajšal vzpostavitev *ad hoc* mrež tako, da bi več bonitetnih agencij združilo svoje vire za izdajo bonitetnih ocen v specifičnem bonitetnem razredu in na geografskem področju.

Poleg tega obstaja tveganje, da bi take integrirane mreže lahko privedle do povečanega protikonkurenčnega ravnanja. To bi bilo v nasprotju s cilji Evropske unije, da se poveča raznovrstnost v sektorju bonitetnega ocenjevanja. Poleg tega bi se moralo v vseh okoliščinah spoštovati konkurenčno pravo EU. Obseg in vrsta izmenjave informacij bi morala v celoti upoštevati člen 101 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU)⁹.

Vzpostavitev take popolnoma integrirane mreže malih bonitetnih agencij bi zahtevala obsežno financiranje in ustrezno spremljanje projekta s strani Evropske Komisije, da bi projekt začel delovati. Financiranje, ki bi zajemalo sodelovanje 15 bonitetnih agencij, je bilo glede na velikost mreže ocenjeno na 900 000 do 1 950 000 EUR letno¹⁰.

Če bi bila takšna pobuda sprejeta, bi se morda lahko vključila v enega od dveh programov, ki sta del večletnega finančnega okvira za obdobje 2014–2020. Natančneje, morebitna pobuda bi lahko bila zajeta v program „Obzorje 2020“ ali program „COSME“. Predpogoj za uspešno financiranje projektov bi bila močna udeležba zainteresiranih strani zadevnega sektorja, da pomagajo pripraviti vlogo za projekt, ki bi se predložila enemu od teh programov EU, vloga pa bi morala jasno opredeljevati področje uporabe in zasnovo projekta. Odobritev takega financiranja je pogojeno s pozitivno oceno vloge projekta s strani ustrezne službe Komisije v skladu s zakonskimi zahtevami za take vloge. Tak projekt, ki ga financira EU, bi prav tako zahteval pozorno spremljanje s strani Evropske komisije glede predložitve prošnje za financiranje in kasnejšega izvajanja projekta. Poleg tega je morala Komisija v tem poročilu oceniti morebitna navzkrižja interesov, ki izhajajo iz finančne in nefinančne podpore za vsako možnost politike. V zvezi s to specifično možnostjo analiza ni vključevala take ocene, pri čemer je treba upoštevati, da je bila možnost zavrnjena zaradi nekaj večjih ovir, ki so bile opredeljene skupaj s pomisleki glede konkurence v zvezi z vrsto informacij, ki bi se lahko izmenjevale. Takšna analiza je izvedena le za najprimernejšo možnost politike.

2.2. Mreže sodelovanja

Namesto pristopa integrirane mreže, opisanega zgoraj, je bila kot druga možnost opredeljena vzpostavitev mreže sodelovanja. To bi pomenilo lažjo obliko sodelovanja, na primer v obliki foruma za male bonitetne agencije, ki bi omogočil vzpostavitev strukture za redno izmenjavo in sodelovanje med malimi bonitetnimi agencijami.

⁹ Glej tudi smernice Komisije o uporabi člena 101 Pogodbe o delovanju Evropske unije za sporazume o horizontalnem sodelovanju, UL C 11, 14.1.2011, str. 1–72, od odstavka 55 naprej.

¹⁰ Ocena učinka, priložena zakonodajnemu predlogu za Uredbo o bonitetnih agencijah III, Priloga X, str. 161.

Namen analize je bil pokazati v kakšnem obsegu bi ta forum lahko deloval kot platforma za predstavitev vprašanj, ki so pomembna za male bonitetne agencije in tudi za izmenjavo informacij in najboljših praks, zlasti v zvezi z morebitnimi težavami pri izvajanju Uredbe o bonitetnih agencijah III in strateškimi vprašanji skupnega pomena. Opravljena je bila tudi ocena glede možnosti, da takšen forum prispeva k zmanjšanju ovir za vstop in povečano rast za male bonitetne agencije, kot je prikazano v oddelku 3, in sicer s prispevkom k oceni učinka ukrepov Uredbe o bonitetnih agencijah III in morebitno opredelitvijo dodatnih sredstev/orodij za izvajanje na tem področju. Pretehtana je bila tudi možnost, ali bi bila mreža sodelovanja koristna za oblikovanje novih načinov za olajšanje razkrivanja informacij bonitetnim agencijam s strani izdajateljev, da bi se olajšalo izdajanje nenaročenih bonitetnih ocen za podjetniške izdajatelje, vključno z malimi izdajatelji. Delo mreže bi lahko zajemalo tudi razprave o odpravi ovir za čezmejno rast za male bonitetne agencije v zvezi z državami zunaj EU.

Komisija bi lahko sodelovala pri dejavnostih mreže tako, da bi na primer določala dnevni red in predsedovala zasedanjem. Tako bi mreža sodelovanja lahko delovala tudi kot regulativni dialog med malimi bonitetnimi agencijami in Evropsko komisijo. Dialog bi Komisiji zagotavljal povratne informacije o morebitnih problemih, s katerimi se soočajo male bonitetne agencije, in pomembno prispeval k naslednjim poročilom Komisije, ki bodo predstavljena kot nadaljnje ukrepanje na podlagi uredbe o bonitetnih agencijah III. Uredba o bonitetnih agencijah III specifično zahteva, da Komisija oceni zahtevo po uporabi male bonitetne agencije, kadar se uporablja več kot ena bonitetna agencija po načelu „upoštevaj ali pojasni“, razširitev pravila o rotaciji na druge instrumente ter potrebo po dodatnih pobudah za spodbujanje konkurence na trgu bonitetnega ocenjevanja.¹¹

Razprava o postopni poglobitvi ali razširitvi področja uporabe in narave sodelovanja je bila prav tako obravnavana v okviru dejavnosti potencialne mreže. To bi mreži omogočilo, da se sčasoma razvije glede na potrebe. V zvezi s tem bi bil lahko cilj mreže, da opredeli možne ovire za nadaljnji razvoj sodelovanja med malimi bonitetnimi agencijami in predlaga, kako jih odpraviti. Vendar bi bilo treba vedno dosledno spoštovati konkurenčno pravo EU, kakor je omenjeno zgoraj.

Povratne informacije iz razprav z malimi bonitetnimi agencijami kažejo, da le-te niso v celoti proti mreži sodelovanja, vendar so navedle, da se zlasti zanimajo za stalen regulativni dialog s Komisijo, da bi razpravljali o sorazmerni regulativi, ki bi upoštevala posebnosti malih bonitetnih agencij.

Kar zadeva obliko sestankov, bi mreža lahko uporabila plenarni format, delovne skupine pa bi se osredotočile na posamezne teme in o tem poročale plenarnemu zasedanju.

Finančna podpora za vzpostavitev mreže sodelovanja bi bila omejena na organizacijo sestankov. Komisija bi lahko zagotovila organizacijsko in logistično podporo foruma.

¹¹ Člen 39(4) in (5).

3. Sklepne ugotovitve in naslednji koraki

Analiza izvedljivosti vzpostavitve mreže malih bonitetnih agencij je opredelila številne tržne ovire za vzpostavitev integrirane mreže in tudi več ovir, ki omejujejo morebitni obseg uporabe mreže sodelovanja. Poleg tega so posvetovanja z zainteresiranimi stranmi pokazala, da v sedanjih razmerah ni nobene podpore in zanimanja za sodelovanje med predstavniki zadevnega sektorja za vzpostavitev kakršne koli oblike mreže malih bonitetnih agencij. Male bonitetne agencije so predvsem izrazile potrebo po strukturiranem dialogu ali forumu z Evropsko komisijo, da bi razpravljali o stanju trga in regulative na področju bonitetnih agencij, zlasti pa o vprašanjih, ki vplivajo na male bonitetne agencije. Čeprav bi bila vzpostavitev mreže sodelovanja z omejeno izmenjavo informacij izvedljiva, se zdi, da v celoti ne ustreza opredeljenim potrebam malih bonitetnih agencij.

Kot je predstavljeno v poročilu, je bil poleg tega ob začetku veljavnosti Uredbe o bonitetnih agencijah III že uveden sveženj ukrepov, katerega namen je krepiti konkurenčnost in podpirati rast malih bonitetnih agencij na trgu bonitetnega ocenjevanja. Vendar pa več teh ukrepov potrebuje dodatno delegirano in izvedbeno zakonodajo, ki jo pripravijo Evropski nadzorni organi, sprejme pa jo Komisija. Ta postopek je trenutno v teku. Poleg tega za tiste ukrepe, ki so se začeli uporabljati na dan začetka veljavnosti Uredbe o bonitetnih agencijah 20. junija 2013, še ni preteklo dovolj časa, da bi se lahko ocenil učinek teh ukrepov na konkurenco.

Oceno učinka teh ukrepov bi bilo treba izvesti preden se ustrezno oceni vzpostavitev kakršne koli oblike sodelovanja malih bonitetnih agencij in predlaga primerne politične rešitve. Ko bodo analizirani učinki teh ukrepov in tudi neizpolnjene potrebe malih bonitetnih agencij, se bo lahko ugotovilo, ali je mreža še vedno izvedljiva, v primeru pozitivnega scenarija pa bo to pomagalo določiti področje uporabe in vrsto mreže, ob upoštevanju zahtev konkurenčnega prava. Hkrati pa lahko vzpostavitev regulativnega dialoga z zadevnim sektorjem prispeva k temu procesu in ga olajša.

Ob upoštevanju zgoraj navedenega to poročilo predlaga postopno oceno potrebe po vzpostavitvi mreže v srednjeročnem ali dolgoročnem obdobju.

3.1 Kratkoročne možnosti politike

Komisija namesto vzpostavitve mreže predlaga možnost ustanovitve regulativnega dialoga kot najbolj sorazmerno kratkoročno rešitev. Analiza trga in stališča zainteresiranih strani so pokazali, da na tej stopnji obstaja določena potreba med malimi bonitetnimi agencijami za ustanovitev take oblike izmenjave informacij o stanju trga bonitetnih agencij ter zlasti o vprašanjih, ki vplivajo na manjše udeležence na trgu. Ta dialog bi lahko zajemal redno spremljanje razvoja trga v sektorju bonitetnega ocenjevanja in omogočil razpravo glede regulativnih vprašanj, ki zadevajo Uredbo o bonitetnih agencijah.

Ta regulativni dialog bi lahko potekal v obliki enega ali več srečanj na leto, pri čemer bi imele zainteresirane strani priložnost, da izrazijo svoja stališča o stanju na trgu in z Evropsko komisijo razpravljajo o regulativnih vprašanjih, ki zlasti zadevajo male bonitetne agencije na podoben način, kot je opisano v okviru možnosti mreže sodelovanja.

3.2 Srednjeročne in dolgoročne možnosti politike

Po preučitvi rezultatov regulativnega dialoga in ocene učinka sprejetih ukrepov v okviru Uredbe o bonitetnih agencijah III bodo službe Komisije kasneje ocenile dodano vrednost mreže malih bonitetnih agencij. Če bodo menile, da je mreža izvedljiva, bodo opredelile ukrepe, ki jih je treba sprejeti za oblikovanje regulativnega okvira za učinkovito delovanje mreže.